

[Vesterager.]

Penge, naar man — som Venstre foreslaar — lader Rigsdagen vedtage, at saa og saa meget maa der ydes, og saa lægger man det hele over paa en helt anden Institution og lader den betale det. Jeg har sagt, at disse Ting maa drøftes, og jeg har oven i Købet fremhævet, at jeg vil ikke stemme imod Retsforbundets Ændringsforslag; men der var en Mulighed for at tage det med ind under Overvejelserne. Men det maa virkelig blive Regeringens og Administrationens Sag. Man kan ikke uden videre, fordi vi ikke vil blive ved at bevilge alle disse Millioner, forlange, at vi skal kunne sige, hvordan det hele Spørgsmaal skal løses; det er et urimeligt Forlangende af det ærede Medlem Hr. Rahbek.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rahbek har Ordet for en kort Bemærkning.

Rahbek: Det er meget kedeligt, at det ærede Medlem ikke har Planen fiks og færdig; men jeg tror ikke, vi kan nøjes med uden videre at lukke Teatret for en Tid; saa vidt mig bekendt, er der forskellige Forpligtelser, vi har taget os paa over for dette Teater i Retning af Pension og den Slags Ting, som gør, at vi vist ikke slipper saa let om ved det, som det ærede Medlem Hr. Vesterager tror. Det er blevet oplyst i Dag, at disse Diskussioner om Det kongelige Teater er ført i de sidste hundrede Aar, først i Stænderforsamlingerne og siden i Rigsdagen, og jeg er nogenlunde overbevist om, at hvis bare et tilstrækkeligt Antal af os indtager det samme Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Vesterager, var der Udsigt til, at der ogsaa blev Grundlag for den Slags Diskussioner de næste hundrede Aar ind i Fremtiden. Men det, det gælder om, er at samle sig om et Forslag, der virkelig indebærer en Realitet, saa at vi dog engang kan faa Ende paa dette Spørgsmaal. Det faar vi efter min Mening ikke paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Vesterager optræder.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vesterager har Ordet for en kort Bemærkning.

Vesterager: Jeg skal nok vogte mig for at forpligte mig til at diskutere i de første hundrede Aar med det ærede Medlem Hr. Rahbek, men jeg maa sige, at efter sine Udtalelser er det ærede Medlem gaaet fuldstændig over paa Flertallets Standpunkt, og hvorfor saa

opretholde en Forskel? Det er jo nemlig det ærede Medlems Mening, at man ikke kan afvikle, man skal blive ved at bevilge Penge. Den eneste Forskel, der er mellem Flertallet og Venstre, er den, at Venstre i Stedet for at lade Statsinstitutioner afholde Udgiften siger: vi skal fortsætte paa den samme Maade, men vi maa tage Pengene hos Kommunerne, for det er saa nemt for os at bevilge Pengene og saa lade Kommunerne betale. Jeg siger, vi maa gaa ind i en Afvikling, og det maa være Regeringens og den højtærede Ministers Opgave at finde en virkelig Afviklingsform.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rahbek har Ordet for en kort Bemærkning, og derefter gaar vi over til Talerrækken.

Rahbek: Der er netop en meget stor Forskel paa Venstres Stilling og saa den Stilling, som de øvrige Partier indtager. Vi gør nemlig den store Københavns Kommune og de omliggende Kommuner interesserede i Det kongelige Teaters i en ganke anderledes Grad, end Tilfældet har været hidtil. Grunden til, at disse Diskussioner finder Sted og kan fortsættes, er netop, at som Forholdet er nu, er der nok Interesse i at opretholde Teatret, men det skal være paa Statens Regning. Efter Venstres Forslag derimod vil Kommunerne selv komme til at bære den væsentligste Del af Byrden, og saa er der en vis Mulighed for, at en Afstemning her i Folketinget ved førstkommande Lejlighed vil falde lidt anderledes ud, end den gør nu.

H. C. Hansen: I de Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette høje Ting, har vi drøftet mange Ting under de skiftende og mangfoldige Forhold, som vi har levet under; men der er et Emne, som aldrig er sluppet op, og det er Det kongelige Teaters Forhold, ikke just de kunstneriske Forhold, de har ogsaa været nævnt, men det har ikke være dem, der har haft Betydning, derimod har Det kongelige Teaters økonomiske Forhold været underkastet Drøftelser og Lovgivning i betydeligt Omfang.

Naar vi nu tænker tilbage paa Drøftelserne og den Lovgivning, der blev vedtaget, dengang vi fik Loven om Dobbeltscenen, og de Forventninger, der blev stillet til den, ja saa tror jeg nok, jeg tør sige, at Forventningerne blev i mindst muligt Omfang opfyldt. Resultatet blev jo ogsaa omgaaende dette, at Dobbeltscenen blev nedlagt, og at man sloges om Stumperne paa en efter min Mening meget utiltalende